

Напжтъ нѣкои ся ужь ся написватъ спомоществоватеели и пакъ нещжтъ да си приѣмжтъ книгж-тж, дѣто виждаатъ имя-то си напечатано. А нѣкои настоятели зематъ върху си да подписватъ было за нѣкожж книгж, было за Вѣстникъ, събиратъ отъ спомоществователи-тѣ пары и игы обсебватъ. — Издатель-тѣ нека ся причървава прѣдъ печятари-тѣ.

Такыва сме ные родолюбци и ревнители да прочни-таме книги и вѣстници. За това Българ. Книжевностъ, вмѣсто да напрѣдва, отъ годинж до годинж ударжж наазадъ, както и други-тѣ ни народны работы вървжтъ сѣ заднишкомъ.

Нъ дано вече за напрѣдъ да не бжде тжй както е бывало донинѣ. Стига толкосъ несъгласіе и свидливостъ за общенародно-то ни добро; доста сме спали захласнаати въ тойзи дълбокъ сънь на омразно-то невѣжество, шчо ные припитило като нѣкоя мора *), та ны натиска, а ние не ся свѣстяваме да ся помржднемъ и да отърсимъ отъ себе си тжзи теготж—неученіе-то. Защо да не трѣгнемъ и ные подыръж-тж на просвѣщенны-тѣ народы? Ако нее-можемъ да гы пристигнемъ (кое-то не быва изведнѣжжъ) да гы послѣдваме баремъ отдалечъ, като подражаваме тѣхный примѣръ, дѣто глѣдаме и слушае, че сичка-тта имъ грижа е повече въ това, какъ да измыслятъ сѣкаквы леснины, съ които ся изтжщяватъ сичкы-тѣ художества и занаети; а то излазя сѣ отъ ученіе-то. — Наистинж е че наши-тѣ училища днесъ не сж какво-то бѣхж прѣдъ

*) Мора зовжтъ наши-тѣ Българи онова, шчо ся случява чясто на нѣкой кога-то спжтъ дълбоко; като сполѣти нѣкого, той саммо пжшка и ся угада, а не може да ся помрждне. То е тягота, кооя-то дохожда отъ кръвь-тж; нъ на челоувѣка ся струва като че припада нѣщо върху жу и го натиска.